

som findes i vor Lovgivning herhjemme, stadfæster den det saaledes oversendte Udcast, enten i det Hele eller med visse Ændringer. Men foruden denne Fremgangsmaade er der en meget bethdelig Deel af Lovgivningen, som under almindelige Forhold fremkommer aldeles uden Rigsdagens Medvirkning. Naar de Herrer ville lægge Mærke til Koloniallovens Bestemmelse, vil det sees i dens § 2, at Lovgivningen i disse Kolonier finder Sted alene i Anordnings Form — det vil sige, Kongen giver Loven efterat have hørt Raadets Betænkning — i følgende Anliggender: for det Første, Dernes Kommunalvæsen, hvorunder indbefattes Skolevæsenet, Fattigforsørgelsen, Borgervæbningen, Veivæsenet, Hegn og Fred, altsaa særdeles vigtige og i Borgernes personlige og Eiendomsforhold meget indgribende Gjenstande, hvorom der aldeles ikke herhjemme kan gives Love gennem Kommunalautoriteterne; dernæst om Arbeids-, Nærings- og Ændeforhold, altsaa, om jeg saa maa sige, Livsspørgsmaal for dem derude, thi deres Arbeids-, Nærings- og Ændeforhold spille en overordentlig bethdelig Rolle der paa Nerne; endelig om Løsgænger, Sundheds- og Brandpoliti, samt det eksekutive Politi idet Hele. Om alle disse Ting er Kongen bemyndiget til at give Anordning efterat have hørt Kolonialraadets Betænkning, og der er i den Henseende, givet mange og vigtige Love. Nu kan man jo sige, at det dog er besynderligt, at en saadan Ting som de bestaaende Skatter og Afgifter efter det hidtil Bestaaende ikke kan ordnes i Anordningsform. Ja, det er saa meget besynderligere, som der er en heel Deel Skatter og Afgifter, som meget godt kunne bestemmes ifølge Anordning, nemlig Alt, hvad der angaaer Skatter til Kommunen, hvilke ere meget bethdelige. Det er kun Skatter og Afgifter til Statskassen, dette gjælder om. Grunden til, at disse ikke have kunnet forandres ved Anordning, er ingenlunde vanskeligt at finde, idet nemlig Beløbet af disse Skatter og Afgifter er indflydt i Statskassen, og man i sin Tid, da Kassen i Vestindien udgjorde en integrerende Deel af den danske Statskasse, ikke har kunnet finde sig besøiet til at overlade Kongen i Forbindelse med Kolonialrepræsentationen at bestemme disse Skatter og Afgifter, idet en saadan Myndighed

kunde blive farlig for Statskassen. Nu har det imidlertid vist sig, at der var en paatrængende Nødvendighed for at forandre endeel af disse Skatter, men paa samme Tid har det vist sig, at der var saadanne Forhold tilstede, at de vestindiske Der i Løbet af nogle, rimeligviis 4 a 5 Aar ikke vilde kunne give Statskassen nogen Indtægt, idet der nemlig er et offentligt Arbejde derovre, som i høi Grad vil lægge Beslag paa alt det Overskud, som vil fremkomme. Man har da sagt, at Nødvendigheden af at paasee disse Skatters og Afgifters Bestaafenhed i denne Periode bortfalder, og man vil altsaa kunne tilveiebringe en kraftig Forandring af den mere paatrængende Bestaafenhed, som her trænges til, naar man bestemmer, at i denne Periode skulle ogsaa disse Skatter og Afgifter kunne forandres ved Anordning. Hertil vilde man kunne svare, at dette kunde være betænkeligt med Hensyn til den følgende Tid, idet, naar Skatter og Afgifter engang vare affastede, vilde det være vanskeligt igjen at paalægge dem; men jeg maa hertil bemærke, at der ingenlunde er givet nogen ubegrændset Bemyndigelse til disse Skatters og Afgifters Omregulering ved den Lov af 16de April d. A., som den ærede Ordfører nylig nævnte, den er kun givet indenfor visse Grændser; idet man nemlig ophævede en Begunstigelse i Toldintraberne, som hidtil har fundet Sted med Hensyn til de Varer, der komme fra Moderlandet til de vestindiske Der, hvorved man til Fordeel for Koloniernes Kasse indvandt et Beløb af 10 til 20,000 Rd., har man i Loven sagt, at den skulde være bemyndiget til at skaffe sig Afgiftslettelse indtil det samme Beløb. Dette er al den Bemyndigelse, der er givet, og naar dette ogsaa her indskrænkes saaledes, og det tillige bemærkes, at Rigsdagens Indflydelse med Hensyn til disse Skatter og Afgifter, naar man tager Hensyn til deres fiskale Natur, er af en saa tvivlsom Bestaafenhed og saa uklar, saa forekommer det mig, at det ikke kan have for Rigsdagen den mindste Betænkelighed for denne Tid at opgive denne Indflydelse i det Haab, at man inden denne Tids Udløb vil komme til en fuldkommen klar og tydelig Ordning, hvorved saadanne Tvivl for Fremtiden bortfalde. Nu har det ærede Medlem sagt,